

[Indenrigsministeren.]

ingen Andel i Konsortiumsdannelse med deraf følgende Garantiforpligtelse.

Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der talte om, at denne Storkonvertering var afvist af Bankerne. Under denne Debat som ogsaa tidligere er Begrebet samlet Konvertering og Storkonvertering ustandselig blevet brugt i forskellig Betydning og som oftest i vildledende Betydning. Med Begrebet Storkonvertering forstaas jo aldeles ikke, at samtlige 2 600 Mill. Kr. Obligationer skulde opsiges paa een Gang. Nej, Spørgsmaalet er, om man ønskede at tilendebringe den samlede Konvertering af disse 2 600 Millioner, hvad enten det nu skete gennem Opsigelse paa een Gang eller i 2—3 Gange, og jeg gør opmærksom paa, at Bankerne under de Forhandlinger, Regeringen har ført med dem, har givet Udtryk for, at den trinvis Konverterings Endemaal var den store, den samlede Konvertering.

Jeg har vist endnu kun een Bemærkning at gøre til den konservative Ordfører. Det ærede Medlem Hr. Hasle sagde, at da vi vedtog Renteloven af 1. Maj 1933, var dermed forudsat, at Konverteringen her i Landet skulde ske over Pari, og derfor var Regeringens Konverteringsforslag af September 1933 uantageligt, idet det gik imod denne første Forudsætning for Rentelovens Gennemførelse. Jeg tror, det ærede Medlem skulde tænke sig lidt om, inden han udtaler sig saa kategorisk paa det Omraade, for saa vil det ærede Medlem erindre, at Rentelovens Vedtagelse med dens Nedsættelse af Indskudsrenten i Banker og Sparekasser gennemførtes af flere Grunde. Den gennemførtes for det første, fordi den havde en Værdi i sig selv, idet der derigennem gaves Mulighed for, at Renten af samtlige Udlaan fra de danske Banker og Sparekasser kunde gaa tilsvarende ned som Indlaansrenten. Dernæst selvfølgelig, fordi den havde til Formaal at hæve hele Kursniveauet paa Obligationer her i Landet, hvilket det ærede Medlem som anført vil være klar over i særlig Grad tager Sigte paa nye Laan, paa ny Placering, bedre Vilkaar for ny Virksomhed. Man maa ikke glemme, at paa det Tidspunkt var alt Arbejde inden for Byggeriet standset paa Grund af de lave Obligationkursen. Endelig for det tredje skulde denne Rentelov som en Bivirkning selvfølgelig føre med sig, at ogsaa de gamle, allerede udstedte Obligationer gik op, hvorved der til syvende og sidst blev Mulighed for en samlet Konvertering. Men

de, der erindrer Tilstanden her i Landet i 1933, hvor Landbrugskrisen var paa sit højeste, hvor netop Rentesænkning- og Konverteringskravene førtes frem fra Landbrugets Side og fra anden interesseret Side i saa høj Grad af Hensyn til Landbruget, ved ogsaa meget godt, at Tanken var ikke, at Landbrugets Konvertering skulde vente maaske et Aar eller to, indtil de Byerhverv, som ikke var i Krise, havde faaet konverteret, og derfor var det Forslag, der blev forelagt i 1933, et fuldkommen logisk Led i Regeringens og Rigsdagens Politik.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at i November 1934, da det sidste Forslag blev fremsat, gjaldt det igen, at vi knyttede uantagelige Krav dertil. Det uantagelige Krav, som Det konservative Parti ikke vilde gaa ind paa, men som viste sig at være det rigtige Krav, var Kravet om Adgang til yderligere Sænkning af Indlaansrenten. Herom siger det ærede Medlem Hr. Hasle meget rigtigt, at hertil vilde Det konservative Parti ikke gaa. Man havde givet et Tilbud: hertil og ikke videre. Man vilde ikke betale mere for denne Konvertering, og fjøede det ærede Medlem saa til, det blev til syvende og sidst dette Tilbud, Indenrigsministeren accepterede, og derfor har han hele Ansvaret for Resten. (Hør). Ja, de ærede Medlemmer er jo i Knibe i Dag og har derfor saa let til at raabe Hør paa forkerte Steder. Alle, der har deltaget i disse Forhandlinger, ved, at dette Forslag selvfølgelig aldrig har været accepteret af mig paa den Maade, at jeg har indladt mig paa at give nogen Garanti eller Sikkerhed til Udvalget for, at det var gennemførligt over for Pengeinstitutterne, tværtimod, som jeg har sagt tidligere, Handelsministeren og jeg har givet fuld Besked til Udvalget om, hvilken Risiko, vi mente, man udsatte sig for, naar man stemte Rentesænkningssparagraffen ned. Og jeg gentager over for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at naar han siger, at han i Udvalget fremførte Ønsket om, at nu skulde man pausere for paa Forhaand at faa at vide, hvordan Pengeinstitutterne stillede sig, saa maa han ogsaa vide, at Handelsministeren og jeg hver Gang maatte sige, at det nyttede ikke, fordi Pengeinstitutterne efter deres Erfaringer sidste Sommer, hvor de Herrer i hele 3 Maaneder misbrugte denne Sag mod Pengeinstitutterne, overhovedet ikke vilde udtale sig om Mulighederne, før de vidste, hvad Rigsdagen vilde gaa med til. Derfor afviser jeg det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Insinuation om, at jeg ikke til enhver Tid